

HAKLIK NORBERT

Mona Lisa elrablása

RÉSZLET EGY KÉSZÜLŐ REGÉNYBŐL

Amikor – nem tudtam eldönteni, órákkal, vagy mindössze percekkel később – felébredtem, meglepetten láttam, hogy a frissen nyomtatott lapok ott heverték az éjjeli-szekrényen, a kék dosszié tetején. Nem emlékeztem rá, hogy kivettem volna őket a printerből, mielőtt elnyomott az álom. Aztán a második pillantás elég volt ahhoz, hogy észrevegyem: ezek nem azok a lapok voltak, és nem ugyanaz a szöveg. Úgy tűnt, sikerült végigaludnom a Szapáry Tibor és jómagam által jegyzett regény újabb fejezetének elkészültét. Legalábbis a fejezet vázlatát.

Madzsari 5., állt a cím a legfelső papírlap tetején, és alatta ez volt olvasható: Kétség nem férhetett hozzá, hogy a csorbadszinak öltözött lovas az elbeszélő mostoha-öccsével azonos, akit másfél évtizede ragadott el a janicsárok vezére. Amikor légzését megkönnyítendő, lemetszette a narrátor az erősen vérző férfiről a dolományt, ott látta a hátán a kereszt alakú forradást, annak a sebnek a mementóját, amelyet tizenöt évvel korábban ejtett rajta az öt elevenen megnyúzni készülő janicsár szablyája. A Madzsari elbeszélője és a magyar-crnogorác falu többi lakói igyekeztek mindent megtenni, hogy benn tartsák a lelket az ifjában, akit önnön testvérbátyjának szablyája döfött keresztül, azonban nem volt az a pálinkás kenetelés, gyolcsbugyola, ima vagy ráolvasás, ami segíthetett volna. Néhány, szinte mindvégig tiszta öntudattal töltött, szenvedésekkel teli óra után Jánoska utolsó lehelletét szertefoszlatta a crnogorai sziklák között a szellő. De előtte a haldoklónak még volt alkalmja töviről hegyire elbeszélni, hogyan került hozzá Árpád sarjainak koronaékszere, és miféle titkos küldetés hajtotta a marcona déli hegyvidék köormai közé.

A haldokló elmondta: bár Sztambulban szokás azt hinni, az oszmánná nevelt keresztény oszmánabb azoknál is, akik annak születtek, a janicsárok között akad olyan, aki csak látszólag szolgálja teljes odaadással a szultán birodalmát. Őt legalábbis az elmúlt tizenöt évben az a törekvés hajtotta egyre feljebb a ranglétrán, hogy a Portában mind nagyobb befolyást szerezve igyekezzék a Boszporusz partján képviselni szülőhazája érdekeit. A szultán iránti teljes hűséget színlelve, valamint katonaként és diplomataként felmutatott erényeit a Porta belé vetett bizalmára váltva odáig vitte, hogy huszonegy-néhány esztendőskorára ő lett a legsikeresebb Sztambul azon titkosügynökei közül, akik a Magyar Királyság ama területein tevékenykedtek, amelyeket még nem hajtott uralma alá a török félhold. Igaz, a titkosügynök szó mai értelme csak részben írja le a rá háruló feladatkört, amely a diplomata, a kém, valamint a külpolitikai tanácsadó tevékenységeit ötvözte.

S mivel Zápolya özvegye, Izabella királyné a Sztambullal ápolt szövetségben vélte fellelni annak zálogát, hogy majdan gyermeke, János Zsigmond egyesíthesse újra a há-

romfelé porciózott országot – de legalábbis az erdőkön túli, Keleti Királyságot, valamint a régi ország északi fertályait, ahol most Habsburg Ferdinánd volt az úr –, a Lengyelhonban született uralkodónó gyakran és szívesen fogadta a Porta küldötteit, akik közül hamarosan a törökké lett Jánoska nyerte el leginkább a bizalmát. Az ifjú így a bennfentesek közelségéből követhette, amint a királyné – aki Buda bevételekor még olyannyira rászorult főtanácsadója, Fráter György gyámkodására, hogy igazándiból nem is ő, hanem a barát uralta Erdélyt – az évek során lassan de biztosan magáévá tette a fortélyok, az ígéretek, a cselvetés és az érdekek művészetét, mígnem György barát arra eszmélt, hogy az, aki nem is olyan régen még engedelmes gyámolítottja volt, az idők során legfőbb riválisává avanszált. Fráter György végül úgy döntött, egyszer és mindenkorra megszabadul Izabellától, ha kell, akkor azon az áron, hogy szövetségest vált, amely már csak azért is kézenfekvő gondolatnak tűnt, mert ő maga semmiféle jogcímen nem formálhattott jogot Szent István koronájára – Ferdinánd azonban igen, lévén, hogy a pozsonyi országgyűlésen egyszer már Magyarország törvényes, szabadon és önkéntesen választott királyának nyilvánították. György barát tervei szerint így mindkét, nem a török uralta országgrész Ferdinánd koronája alatt egyesült volna – és a hatalmát imigyen kiterjesztő uralkodónak már hatalmában és érdekében is állott volna, hogy Fráter György szolgálatait az erdélyi vajda tisztségével, az esztergomi érsekséggel és a bíborosi paláttal egyszerre ismerje el.

Ehhez viszont éppen a korona hiányzott, amely Ferdinánd számára csak megszerzendő kellék volt, amelynek hivatása azzal teljesül be majd, hogy az ő fejére kerül, amikor magyar királlyá koronázzák. Izabella azonban tudta, hogy a korona nem a hatalom eszköze. Éppen ellenkezőleg: viselője az eszköze a koronának, az a szerencsés férfiú, akinek abban a dicsőségben lehet része, hogy életének egy részében ő szolgálhatja földi halandóként azt a hatalmat, amellyel a korona bír az ország felett azóta, hogy Szent István királyunk a Nagyboldogasszonynak, istenszüelő Szűz Máriának felajánlotta.

Az azonban ennek a hatalommal csak az egyetlen, az igazi Szent Korona a birtokosa.

És Jagelló Izabellának esze ágában sem volt azt Habsburg Ferdinándnak adni.

Még akkor sem, ha – Fráter György fenyegetőzéseinek, valamint Ferdinánd király ígéreteinek következtében – kötelezettséget is vállalt erre.

És még akkor sem, ha Ferdinánd a kötelezettség betarttatását azzal próbálta biztosítani, hogy nyolcezer zsoldos katonát küldött Erdélybe Castaldó János vezérletével.

Az Úr 1551-ig esztendejében, Áldás havának huszonegyedik napján, Nagyenyeden koppant rá a fedél arra a vasládára, amelybe Izabella királyné Castaldó, valamint György barát szeme láttára helyezte bele a koronázási kardot, a királyi palástot, a jogart, az országalmát, és magát a Szent Koronát. A Pantokrátor Krisztus köldökéből sarjadó kereszt azonban, amelyet egy ötvösmester a királyné utasítására a találkozó előtt meglazított az illesztékénél, ott maradt Izabella kezében, hogy aztán egy szempillantás alatt az ingujjának belsejébe varrott hurokban lelje meg rejtékét észrevétlenül – köszönhetően nem csupán annak, hogy az uralkodónó sok-sok órányi gyakorlással fejlesztette tükélyre a mozdulatot, hanem a legújabb divatot követő dekoltázsának is, mely mind Castaldó

János, mind pedig Fráter György figyelmét sikeresen terelte el, amikor Izabella a vasláda fölé hajolt.

Jagelló Izabella ezután az egyezésnek megfelelően szülőföldjére, Lengyelhomba távozott, Ferdinándot pedig kis híján a guta ütötte meg, amikor pár nappal később, Bécsben felnyitották előtte a vasládát, és a kereszt nélküli koronát pillantotta meg benne.

Izabella arról is gondoskodott, hogy hamarosan Bécsig is eljusson a híre annak: miután megérkezett Lengyelországba, Krakó legjobb ötvöseivel elkészíttette a korona lehető legtökéletesebb másolatát.

Annál kevesebben tudták, hogy nem ez volt az első és egyetlen másolat, amelyet a királyné Szent István koronájáról készíttetett. Amikor ugyanis Izabella hírére vette, hogy György barát az ő tudtán kívül egyezséget kínál Ferdinándnak a korona átadásáról, az eredetét Lengyelországba küldette. Az a korona tehát, amelynek képeben Szent István fél évezreddel korábban az országot Szűz Mária oltalmába ajánlotta, a Wawel egyik rejtett falfülkéjében várta, hogy a titkos terv véghezvitele után majd Izabella királyné is kövesse a lengyel uralkodók székhelyére. Gyulaféhvárra a koronaékszer kópiája tért csak vissza, és erről csavarintotta le a jóelőre meglazított keresztet a királyné azon a nyári délutánon Nagyenyeden – csak hogy Ferdinánd majd biztos legyen abban, az eredeti koronát vitték el neki emberei, elvégre miért kockáztatná az életét a királyné azzal, hogy egy másolatot tesz tönkre.

Az eredeti koronaékszer mindeközben Jánoska iszákjában útnak indult Sztambul felé. Izabella úgy ítélte, a szultán városa elég messze van Bécstől, Gyulaféhvártól és Krakótól is ahhoz, hogy senkinek se jusson eszébe ott keresni majd a koronát, és ha mégis, hát Szolimán birodalmát kellene legyűrnie ahhoz, hogy a közelébe férközhessenek. Majd ha megharcoltatnak a csaták, amelyeknek meg kell harcoltatniuk, és eljön az ideje, hogy fia, János Zsigmond – talán lengyel és magyar királyként egyszerre – megkoronáztassék, akkor Izabella szerét ejti annak, hogy kapcsolatba lépjen leghűbb emberével, aki tizenöt esztendőn keresztül, nap mint nap úgy tett, mintha a töröknél is törökebbé lett volna, pedig bizony éppen Sztambulban, a Porta kegyeltjeként lett a legmagyarabbá, és végül annak minden felelősségével, fáradtságával, veszedelmével és dicsőségével együttl magára vette a feladatot, hogy ő oltalmazza a haza folytonosságának legfőbb zálogát. És akkor a hajdani Jánoska iszákjában visszafelé is megteszi majd az utat a magyarok koronája a Boszporusz partjáról Mária országáig, hogy ismét olyan fejre kerüljön, amely méltó a viselésére.

Habsburg Ferdinánd pedig megfogadta, hogy kelljen bár végképp eltörölnie a föld színéről Lengyelországot érte, és kerüljön bár leendő sarjainak kétszáz évnyi küzdelmébe is akár, de tesz róla, hogy ha nem is ő, de legalább utódai a Wawel legrejtettebb szegleteit is átkutathassák majd a korona után, amelyet hajdanán Szent István viselt.

– Ébren vagy, Tibor? – kurjantottam ki a vendégszobából. Nem volt szép tőlem, de abból a megfontolásból tettem így, hogy ha netán Szapáry Tibi is el talált volna szundítani, miután befejezte az írást, akkor biztosan felébredtem majd, ha jó alaposan kieresztem a hangomat.

Magamra zárom az ajtót (hommage a Fernand Khnopff)

De Tibi nem aludt. Szapora léptekkel közeledett, aztán benyitott az ajtón, és hangszálait szintén nem kímélve rám kiáltott:

– Na, végre magadhoz tértél Milán! Éjjel emberkedsz, aztán meg átdurmolod a fél napot! Te korhely!

Nem nézhettem rá túl szépen, mert rögvest más hangnemben folytatta:

– Azért ne vedd a szívedre, na! Csak jól esett provokálnom téged egy kicsit... Biztos az újságíróskodásból visszamaradt szakmai ártalom... Igazából azt kell mondjam, kiváló munkát végeztél. Az elbeszélő bátyjából kettős ügynököt csináltál, aztán visszavitted ugyanabba a faluba, a nyeregtáskájában a koronával...

– Állj meg, Tibor, nem én csináltam kettős ügynököt belőle. Nem én írtam le, hogyan került hozzá a korona. Lehetett volna rabló is, vagy éppen...

– Tényleg nem? – vágott közbe Tibi. Összeráncolta a homlokát, és a mennyezet felé fordította tekintetét, mintha ott vágyta volna meglegelni kérdésére a választ. Úgy tűnt, meg is találta.

– Tényleg nem! Fura, ahogy így visszagondolok, amikor elolvastam a fejezetedet, egyértelműnek tűnt, hogy két vasat tart a tűzben a csóka.

– Úgy érted, kétkulacos jászmát játszik.

– Nem, hanem két vasat tart...

– Tibi, az azt jelenti, hogy valaki félrekefél. Amire te gondolsz, az...

– Mindegy. Öltözz, dolgunk van. Még sötétedés előtt meg kellene találni Mona Lisát.

Igazándiból egyáltalán nem volt ellenemre kimozdulni a lakásból. Magamra rántottam a tornacipőmet, aztán nekiindultunk.

Tibor a bejárati ajtóból fordult vissza.

– A francba, majdnem elfelejtettem... – aztán előkaparta a zsebéből a kulcscsomóját, és kinyitotta a lakás ajtaja melletti falra csavarozott levelesládát.

– Mit vársz annyira, te Tibor?

– Meglepetést.

A meglepettség helyett azonban inkább a csalódottság ült ki az ábrázatára az üres levélláda láttán.

– Menjünk először a *Kocsmá a hülye helyen*-be, hátha megunta, aztán visszavitte oda az a senkiházi – szólalt meg Tibor, pedig én már önkéntelenül is a Špilberk felé fordítottam a tekintetemet, mozgás után vizslatva a gyeptet az utca túloldalán. És mielőtt még visszafordulhattam volna Tibor felé, hogy biztosítsam teljes egyetértésről javaslatát illetően, a szemem sarkából buzogányokat pillantottam meg. Színes, cirkuszi buzogányokat: az egyik hegyi csapást szegélyező sövény felett pörögtek, tűntek el a növényzet mögött, majd szöktek a magasba újra, látszólag teljesen véletlenszerű koreográfia szerint, mégis akkurátusan kerülve egymás röppályáját.

Lehunytam a szemem, elszámoltam háromig, és mire újra kinyitottam, már nyoma sem volt a jelenésnek.

Erősen úrrá lett rajtam a kísértés, hogy megkérdezzem Szapáry Tibit, ő is látta-e, ám Tibor barátom szemlátomást egészen mással volt elfoglalva, mintsem hogy cirkuszi jeleneteket hallucináljon a Špilberk oldalába.

– Milán, ha megtalálom azt, aki az én kis Lisácskámot elrabolta... Én karóba húzom, megnyúzom, és kizsigerelem azt a pizkos életűt! Aztán engedem felgyógyulni, hogy újra megismételhessem rajta az egészet.

– Jaj, Tibor...

– Mit jaj, Tiborozol itt nekem? Neked könnyű, otthon vár a helyre kis asszonykád! Hát, remélem, hogy igen, hogy lassan már elkezd hazavárni, gondoltam magamban, és ekkor hasított belém a felismerés, hogy a mobilomat bizony ott felejtettem a kék dosszié tetején, az éjjeliszekrényen, lévén, hogy Tibi *Madzsari 5.*-jének lapjait olvasás után akkurátusan visszaraktam ugyanoda, ahová írója tette le őket, amíg én délutáni álmomat aludtam – egyenesen rá a készülékre.

Amennyire Tibor barátom fel volt paprikázva, eszem ágában sem volt megkérni, hogy a Mona Lisa-keresés megkezdése előtt ugyan ballagjunk már vissza a lakásáig a telefonoméért.

Inkább úgy döntöttem, megpróbálom írói büszkeségére apellálva jobb kedvre deríteni. Annál inkább szükségét éreztem a Tibikedély-javításnak, ugyanis a barátom és a *Kocsmá a hülye helyen* csaposa között elhangzó beszélgetésből cseh nyelvtudásom nemléteének dacára is sikerült kislabizálnom annyit, hogy kaméleonnak a nyomát sem látták, legalábbis attól az egyetlen példánytól eltekintve, amelyik hagyományosan ott csücsül a kocsmá falába épített terráriumban.

Amint megkaptuk a két korsó Klášttert, rá is is kezdtem.

– Te Szapáry Tibor, hallod-e... Azért le a kalappal előtted. Ahogyan szépen leveztetted azt az egész katyvaszkodást a koronával... a keresztlecsavarást, meg a másolat készíttetését, meg a másolat másolatát...

– Milán, jól tudod, hogy nehezemre esik visszautasítani bármiféle dicséretet, de... A koronát Mohács után tényleg úgy adták-vették meg hurcolászták össze-vissza, mint valami használt autót.

– Na jó, de ahogyan végül még Lengyelország felosztását is képbe hoztad! Az aztán nem semmi, barátom!

– Milán, azt sem én találtam ki... Jagelló Izabella valóban csináltatott a koronáról egy kópiát a krakkói mesterekkel. Ott őrizték a másolatot a Wawelben, egészen 1795-ig, amikor is a poroszok lenyúlták, a lengyel koronaékszerekkel együtt.

– Miket nem tudsz, te Tibor!

– Egyébként Krakó akkor a Habsburgoké lett. Csak úgy mondom.

– Aha. Érdekes.

Tibor jókorát hörpintett a sörből, aztán felpattant a kocsmasztal mellett, kihúzta magát, jobbját a magasba emelte, és teli torokból ordítani kezdte:

– Fel, fel Dąbrowski! Nincs még veszve Lengyelország!

– Ül le, Tibor, rendelek egy kis szilvapálinkát – szóltam rá, látván, hogy a kocsmaközönségének többi tagja nálamnál jóval kevésbé értékeli cimborám mutatványát.

Mire visszaértem az asztalhoz a feles poharakkal, Tibor már búbánatos ábrázattal meredt az üres söröskorsóra.

– Igyál, barátom, jót tesz – mondtam, és elé toltam a pálinkás poharat.

Szapáry Tibi felhajtotta az aranyszínű szilvapárlatot. Rákoppintotta az asztalra az üres pohárkát, aztán őszinte, mély fájdalommal a tekintetében a szemembe nézett, és így szólt:

– Milán, ha Mona Lisa kint van a szabadban, és ma nem lesz eső, akkor neki holnap ilyenkorra annyi. Kampec.

– Tibor, ha szabadon van, akkor csak itt kószálhat, a Špilberken... mintha mondatad volna, hogy van a hegyen valami sziklakert szökőkúttal, vagy mesterséges tavacska. Megtalálja majd, aztán iszik belőle.

– Vanni van tó is, kút is, de ez nem ennyire egyszerű. Tudod, a kameleon különleges jószág. A maga módján kicsit töketlen. Lerakhatod akár a Balaton partjára is, képes szomjan halni mellette. Csak akkor ismeri fel a vizet, ha az felülről jön. Esőcseppek a fűszálakon, vagy amikor bepermetezem vízzel a növényeket az üvegládikájában, ilyesmi.

Aztán eleresztett egy nagyon mélyről jövő sóhajt. Ezúttal éreztem: nem volt benne semmi megjátászás.

– Aggódok, Milán.

– Tudom, Tiborom. De ne csüggedj. Nincs még veszve Lengyelország. Amikor mindenki végképp elveszettnek hitte, akkor is feltámadott. Fizessünk, aztán fészüljük át a környéket, mielőtt besötétedik. Most legyen a tiéd a Pellicova utca az ortodox templomtól a Šilingrovóig...

– Šilingrák! Csak turisták mondják Šilingrovónak! – tért vissza az erő és a bennfentesek önbizalma Tiborba.

– Jó, a Šilingrákig. És a hegy innenső fele is a tied, egészen a tetejéig. Én meg vállalom a túlsó oldalát – tettem hozzá. – Nálad találkozunk majd, amikor átfésültük a terepet.

Nyugodt lelkiismerettel mondhatom: valóban a lehető legnagyobb figyelmességgel kutattam át a hegyet. Különösen a vízelőhelyeknél ügyeltem az alaposágra, abban bízva, hogy életösztone a lehetséges itatóhelyek közelébe hajtotta a kis jószágot. A vár északnyugati sarkánál kis híján beleszédültem a mesterséges tavacskába, amikor sziklás oldalán, az arasznyi széles parton elügyeskedtem magam a vízesésig, azt remélve, hogy ott találok majd Mona Lisát, amint köszürke árnyalatot öltve lefetyel belőle, épen és egészségesen. Aztán aprólékosan bejártam az északi oldalt a várfalak mentén, egészen a Kazinczy-emléktábláig, és bár minden bokor alá bekukkantottam, nyomát sem láttam Szapáry Tibi barátom kaméleonjának. Később a belváros felőli bejárat melletti büfében felhajtottam egy korsó *Starobrnót*, majd a várárkon átvezető híd fa pallói közti hézagokba is mindbe belenéztem, hátha ott hűsöl a gyökocska valahol, de mindhiába. Aztán a belváros felőli sétányokat jártam be, tornacipőm orrával hajtottam félre a kövezett ösvényeket szegélyező harasztok leveleit, de egyetlen alól sem pislogott rám vissza Mona Lisa. A várbörtönben raboskodott olasz hazafik előtt tisztelgő, Romulust és Remust ábrázoló emlékmű tövében döbbentem rá, hogy időközben kis híján rám sötétedett. Így hát úgy döntöttem, ideje aznapra feladni a keresést.

Leballagtam a Husovára vezető gyalogösvényen, legyűrtem a kísértést, hogy a *Pod Špilberkem* teraszán is felhőrpintsek egy korsóval, aztán a Šilingrovóval – pardon, a Šilingrákkal – átellenben ráfordultam a Pellicova utcára. Ekkor éreztem meg, mennyire elfáradtam abban, hogy bő két óra hosszat kajtattam a nyári hőségben a hegyoldalt. Nem néztem már se jobbra, se balra, csak arra vágytam, hogy minél hamarabb Szapáry Tibi lakásába léphessek.

Így lehetett, hogy teljesen váratlanul ért Bolond Bácsi látványa. Éppen úgy, ahogyan Szapáry Tibi elmondása szerint szokta, a ház előtti, alig lepedőnyi kiskertben végezte esti tornagyakorlatát a hórihorgas figura. Abban a pillanatban kezdett bele egy karközés-gyakorlatba a félhomályban, amikor éppen elé értem. Úgy nézett ki, mint egy kifakult pizsamát öltött szélmalom. A frászt hozta rám.

Előreszökelltem, az egyik, szabálytalanul parkoló autó takarásába, aztán odakiáltottam a fickónak:

– Bazdmeg, Bolond Bácsi, majd' összecsináltam magam miattad!

Annyira meg voltam ijedve, hogy nem is furcsállottam, amikor – ha nem is tökéletes, de folyékony magyarsággal – így válaszolt:

– Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni.

– Hah! Körözl itt a sötétben azzal a földig érő karoddal, mint a motolla. Azt hittem, le akarod csapni a fejem – feleltem, ám a második mondat végén már önkéntelenül is eleresztettem egy félmosolyt.

– Bocsáss meg, na – kérlelt Bolond Bácsi a nekem mellközépig, neki úgy deréktájig érő kerítés túloldaláról.

– Majd megbocsátok, ha azt mondod, láttad Mona Lisát, Tibi barátom kaméleonját, és azt is tudod, hol kell keressük – feleltem egy kósza ötlettől hajtva.

Bolond Bácsi ekkor abbahagyta a karkörzést, közelebb lépett a kerítéshez, és így szólt:

– Nem láttam Mona Lisát, Tibi barátod kaméleonját, és nem tudom, hol kell keressétek.

– Micsoda meglepetés – válaszoltam, és már indultam is volna tovább Szapáry Tibi háza felé, amikor az égimeszelő hozzátette:

– De a bátyám látta és tudja.

– Nocsak. És beszélhetnék vele?

– Most nem – válaszolta. – Elment szórakozni. Tehát holnap jó sokáig alszik majd, és az sem biztos, hogy itthon. Szerintem nézzetek be délután kettő körül. A kapucsengő nem működik, de ha megálltok itt az ablak alatt, és elkezdtek magyarul beszélni, tudni fogom, hogy megjöttetek, és beengedlek majd.

Őszintén szólva annyira meglepett, amit Bolond Bácsi mondott, és hogy magyarul mondta, hogy eszembe se jutott megkérdőjelezni az igazságát.

– Akkor holnap délután jövünk majd. Kösz! Na, szevasz, és jó éjszakát! – köszöntem el tőle, aztán továsiettem.

Szapáry Tibi a konyhaasztalnál görnyedt egy félig teli – vagy inkább már félig üres – korsó sör felett. Nem is reagált az érkezésemre, amíg le nem ültem a másik székre. Ekkor rögtön látta rajtam, hogy jó hírt hoztam.

– Megtaláltad Mona Lisát? Hol van? – élénkült fel cimborám.

– Megtalálni nem találtam meg, de találkoztam valakivel, aki tudja, ki vezethet a nyomára – feleltem, aztán töviről hegyire elmeséltem neki találkozásomat a Pellicova utca pizsamás csodabogarával.

Tibin látszott, hogy hiszi is, nem is a pár perccel korábban elhangzottakat, és hogy a remény, valamint a kétség viaskodik egymással a lelkében. Minden jel szerint hamarosan kiütéssel győzött a kétségbeesés, ugyanis Tibor ismét a tenyerébe temette az arcát, és az apadó sörhabot kezdte bámulni.

– Tudod, Milánom, miről ismerzenek meg mind a Bolond Bácsik?

Nem várta meg, hogy én válaszoljak. Kortyolt egyet a söréből, aztán lemondó hangon hozzátette:

– Arról, hogy bolondságot beszélnek.